

UN EXPERIMENT ANOMENAT “ITINERARI TEATRAL”

Neus Company Pàmies

Ja fa 60 anys que es va crear l'Institut Narcís Oller, i tot i que jo només fa 4 anys que hi estudio, hi he viscut moltes experiències.

Els primers 2 anys que hi vaig estudiar van ser bastant tranquils, intentava passar desapercebuda, concentrar-me en aprovar i punt. Però si he de destacar alguna cosa d'aquests dos cursos, aquesta és el dia en què jo i 3 noies més vam guanyar el primer premi en un concurs de català sobre *El gos dels Baskerville*.

Vam passar tot el dia a Barcelona i ens vam sentir molt orgulloses de nosaltres mateixes i de la nostra feina. A part d'això, els cursos van ser força normals. Però ara fa un any vaig decidir provar un experiment anomenat “Itinerari teatral”, i a partir d'aquí vaig començar a veure l'Institut d'una altra manera. Més o menys ja sabia de què anava, ja que una de les meves germanes ja n'havia format part, però no m'imaginava res d'això.

Aquest itinerari ens va donar un nom dins l'Institut, a mi i a tots els que el van fer amb mi: Titelles. M'encanta aquest nom.

Formant part d'aquest projecte he après moltíssimes coses, he conegut moltíssima gent i m'he atrevit a fer coses que mai abans hauria pogut imaginar. M'agradaria que entenguéssiu de debò el que vull dir, però són coses que només nosaltres entenem i que fan que els altres ens prenguin per bojos; i m'encanta. Junts vam muntar una obra de teatre, Això no és vida!, que encara ens va unir més, i aquest any estem preparant dos curtmetratges. Aquest projecte potser no s'adapta tant als meus gustos, potser no és el que em surt millor, però ho he de fer i ho faig amb orgull. Aquests 2 últims anys també he descobert la solidaritat de l'Institut amb la participació que ha tingut en la recollida d'aliments. Sé que hem recollit molt menjar, bàsicament perquè la meua classe l'any passat en va recollir 175 kg i aquest any n'hem recollit 230 kg més. Potser en un altre lloc i amb una altra gent no ho hauríem aconseguit, i és que de fet és una cosa força increïble. Potser aquest no és el millor text que mai

s'ha escrit, però quan et demanen que en facis un és difícil saber com començar, i encara més si et demanen que l'escriguis parlant sobre l'Institut on estudies, perquè no puc dir que estudiant-hi m'ho passo genial, al cap i a la fi és un institut i a ningú li encanta haver d'aixecar-se aviat per anar a estudiar. El que sí que és veritat és que, ja que l'ESO l'havia d'estudiar a algun lloc, estic molt contenta d'haver triat aquest institut, perquè sé que en aquest institut tinc moltes oportunitats que segurament no tindria en un altre lloc.

Representació d'Antígona, l'any 1975. En primer terme Montserrat Brusco, i darrere seu, Armand Carreras. (Montserrat Brusco)